

De Driestuiversopera MATTHIJS RÜMKE/NNT FOTO KAREL ZWANENVELD

ook plannen van jonge schrijvers en regisseurs. De derde krachtlijn is een permanent geactiveerde belangstelling voor nieuwkomers onder de potentiële theatertalenten, zulks uitgewerkt middels een vrij permanente samenwerking met Nederlandse theateropleidingen, met name de toneelschool in Maastricht en de regieopleiding in Amsterdam – al twee keer heeft een klas aspirant-acteurs uit Maastricht een project uitgevoerd in het Groningse, studenten van de Amsterdamse regieopleiding zijn regelmatig als assistenten en uitvoerders van work-in-progress in de NNT-repetitielokalalen te vinden. Al het werk wordt gerepeteerd, gemonteerd en vaak ook (in serie) uitgeprobeerd in de theaterzaal van De Machinefabriek. Slagzin: als een voorstelling werkt houdt ze repertoire, gaat op ze reis, en maakt ze eventueel de sprong naar de grote zaal.

De verrassende bezetting van Terpstra's openingsenscenering bij het NNT (Becketts *Wachten op Godot*, 2000) bestond uit vertegenwoordigers van een sector in de podiumkunst waar hij veel affiniteit mee heeft en die hij in hun voorstellingen ook vaak heeft geregisseerd: cabaretiers en (solo)performers waar de Nederlandse taal het curieuze woord 'klein-

kunstenaars' voor heeft uitgevonden. De 'jongens' van de groep Niet Uit Het Raam (NUHR) speelden, nee toonden in *Wachten op Godot* de zwervers Vladimir en Estragon – die elkaar in het stuk constant aanspreken als Didi en Gogo. Viggo Waas was de sombermans Gogo, Peter Heerschop de eeuwig opgewekte Didi. Ze kachelden als gekken door de tekst, het leek wel of Becketts oneliners ze ter plekke invielen, ze oogstten het ene na het andere lachsalvo met teksten als 'Zo is de mens nou. Hij wordt kwaad op zijn schoen terwijl zijn voet de schuldlige is' of: 'Een van de twee boosdoeners werd gered. Dat is een behoorlijk percentage.' De knetterende opkomst van Pozzo (mensentemmer, gespeeld door Justus van Oel) en zijn kermisattractie Lucy (Hans Riemens) beloofde een clownsact die niet kwam: de passanten deelden in de troosteloze poëzie van de wachtenden-opniks die de tijd doden met niks. De beide aktes van het stuk werden afgesloten met de opkomst van een jongen, de boodschapper van steeds dezelfde boodschap (Godot komt vandaag niet, misschien morgen), uitgesproken met de verbazing van de acteur die het verkeerde stuk is binnengestapt en zich nu ergens uit probeert te redden. Ik heb nog nooit zo'n losse, indringende, ontroerende en hilarische *Wachten op Godot*

gezien. De voorstelling smaakte duidelijk naar meer (ze is in het voorbije seizoen in reprise genomen en heeft een bescheiden tournee achter de rug). En dat 'meer' werd de bezetting van Brechts *Driestuiversopera* (een repertoire-erfenis van Terpstra's voorganger, niet door hem maar door de theatrale omnivoor Matthijs Rümke geregisseerd) met maar liefst twee cabaretgroepen (NHUR naast De Groep, met topspelers als Han Römer en Titus Tiel Groenestege) en enkele geweldige solisten, zoals Carice van Houten en Margôt Ros. Deze tegelijk grimmige en feestelijke voorstelling werd een enorm publiekssucces, een feit dat door de galblazers en piskijkers onder het Nederlands theaterjournalle overigens vrij cynisch werd verklaard uit het feit dat Nederland nu eenmaal een 'cabaretnatie' is: de zogeheten 'kleinkunst' is de meest populaire vorm van polderlandse podiumkunsten. Tja. Over de curieuze wijze waarop de Nederlandse theaterpers soms reageert op de verrichtingen van Terpstra en de zijnen, zodadelijk meer.

Cabaretiers

Een van de openingszinnen van Terpstra's *Elektra*-bewerking *Mijn Elektra* (vorig seizoen in zijn eigen regie op het repertoire in de grote zaal) luidde: 'Daders zijn bereid heel wat meer